

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 14 0 U 005578 23 Uvp
Banjaluka, 6.2.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Svjetlane Knežević, predsjednika vijeća, Božane Vulić i Merside Bjelobrk, članova vijeća, uz učešće zapisničara Maje Savić, u upravnom sporu po tužbi M. C. iz P. (u daljem tekstu: tužilac), kojeg zastupa punomoćnik Dejan Rakić, advokat iz Sarajeva, [...], protiv rješenja broj [...] od 19.8.2022. godine tuženog Ministarstva finansija Republike Srpske, [...], Banjaluka, u predmetu kontrole plaćanja poreskih obaveza, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj 14 0 U 005578 22 U od 31.1.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 6.2.2025. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv osporenog akta kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Poreske uprave, Područni centar Istočno Sarajevo broj [...] od 19.11.2021. godine. Tim prvostepenim rješenjem naloženo je tužiocu, kao poreskom obvezniku, da radi otklanjanja nepravilnosti u poslovanju koje se odnose na zakonitost i pravilnost prijavljivanja i plaćanja poreskih obaveza, izvrši uplatu utvrđene poreske obaveze i pripadajućih kamata na račun javnih prihoda, na način i u iznosima kako je navedeno u dispozitivu rješenja, a sveukupno u iznosu od 53.792,95 KM.

U obrazloženju presude sud navodi da je u postupku koji je prethodio donošenju osporenog akta pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje i da su na isto pravilno primjenjene odredbe člana 52. stav 9, 59. stav 1. tačka 5. i 60. stav 3. Zakona o porezu na dohodak („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 60/15, 5/16, 66/18), na osnovu kojih je izvršen obračun poreza na dohodak, koji je tužilac ostvario po osnovu free lance poslova povodom kojih je u kontrolisanom periodu primao uplate iz inostranstva na devizne račune, a da pri tome nije dokazao da se radi o plaćanju po osnovu poslova iz samostalne djelatnosti, autorskog prava i srodnih prava, prava industrijske svojine i kapitala, u kojem slučaju tužilac ne bi bio obavezan na plaćanje poreza na dohodak.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude, tužilac osporava njenu zakonitost iz razloga predviđenih odredbom člana 35. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 u daljem tekstu ZUS), ukazujući da primljena sredstva nisu zadržana na računu, već su proslijeđena drugim licima, o čemu su predočeni dokazi-ugovori i nalozi, prema kojima su sredstva transferisana na račune drugih lica, pa zapravo predstavljaju dohodak tih lica, a ne tužioca. Dalje navodi da je nejasno koji se dohodak oporezuje i kako, pa se tako u dispozitivu osporenog rješenja

navodi da je to dohodak „od ličnih primanja“, a u obrazloženju istog rješenja se citiraju odredbe propisa o „ostalom dohotku“ koji se može umanjiti za izvršene isplate, samo kod dohotka od samostalne djelatnosti, iz kojeg razloga je dispozitiv u suprotnosti sa obrazloženjem. Slijedi da je dohodak ostvaren i oporezovan u Republici Srpskoj, iako su isplate vršene licima u Srbiji, stvarnim autorima sadržaja predstavljenog na youtube kanalu tužioca, pa proizilazi da su rezidenti te zemlje ostvarili dohodak iz inostranstva po osnovu objavljivanja sadržaja na youtube kanalu, što je zanemario nižestepeni sud, a od značaja je za poštovanje principa poreske neutralnosti i sprečavanja duplog oporezivanja istog dohotka. Pored toga, tuženi je propustio da ispita odluku o oporezivanju „ostalog dohotka“, odnosno da naloži prvostepenom organu da preispita odluku o oporezivanju takvog dohotka, pa da bi se utvrdilo da li postoji pravni osnov da se dohodak ostvaren u Republici Srpskoj, uz uvažavanje izvršenih isplata ili propisanih normiranih troškova, „tretira“ kao dohodak od autorskih prava, prava srodnih autorskom pravu i prava industrijske svojine, uzimajući u obzir odredbe Zakona o autorskim i srodnim pravima („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 63/10). Predlaže da se zahtjev uvaži i utvrdi da je pobijana presuda „protivna zakonu i kontradiktorna“.

U odgovoru na zahtjev tuženi navodi da je pobijana presuda pravilna i na zakonu zasnovana.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i cjelokupne spise predmetne upravne stvari na osnovu odredbe člana 39. ZUS, odlučeno je kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Prema podacima spisa predmeta proizilazi da je u ponovljenom postupku kod tužioca izvršena poreska kontrola prijavljivanja i plaćanja poreza na dohodak na sve prihode ostvarene u periodu od 1.1.2015. godine do 31.12.2019. godine, nakon čega je prvostepeni organ dana 19.11.2021. godine donio rješenje kojim je utvrdio obavezu tužioca da izvrši uplatu poreske obaveze i pripadajućih kamata u ukupnom iznosu od 53.792,95 KM, uz obrazloženje da su tužiocu uplaćivana novčana sredstva iz inostranstva na njegove devizne račune, a koja predstavljaju uplate po osnovu free lance poslova, izrade video sadržaja i fotografija, koje poreski obveznik nije iskazao u poreskim prijavama poreza na dohodak, te da novac koji je primio, predstavlja ostali dohodak po osnovu koga je tužilac bio u obavezi platiti porez na dohodak fizičkih lica u skladu sa članom 52. stav 9. Zakona o porezu na dohodak. Protiv tog rješenja tužilac je izjavio žalbu koju je tuženi odbio osporenim aktom, uz obrazloženje da je prvostepeni organ na potpuno utvrđeno činjenično stanje, pravilno primijenio materijalne propise koji su bili u primjeni za kontrolisani period od 1.9.2015.-31.12.2019. godine, odnosno odredbe člana 51. i člana 52. stav 9. Zakona o porezu na dohodak, te utvrdio da naplaćeni računi predstavljaju njegov dohodak, bez odbitka bilo kakvih troškova koje je tužilac imao prema trećim licima, jer se isti mogu priznati samo kod oporezivanja dohotka lica koje je registrovano za obavljanje djelatnosti, a što tužilac nije.

Pobijanom presudom odbijena je tužba podnesena protiv osporenog akta, uz razloge koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

I ovaj sud prihvata kao pravilan zaključak nižestepenog suda da je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno, s obzirom na to da iz podataka pribavljenih od poslovnih banaka i pismene izjave tužioca, kao poreskog obveznika, proizilazi da su u periodu od 1.9.2015. do 31.12.2019. godini na tekuće, devizne i druge račune tužioca, vršene uplate po osnovu free lance poslova, a koje nisu iskazane u poreskim prijavama poreza na dohodak,

niti je tužilac dokazao da se radi o plaćanju po osnovu poslova iz samostalne djelatnosti, autorskog prava i srodnih prava, prava industrijske svojine, kapitala, u kom slučaju ne bi bilo osnova za plaćanje poreza na dohodak.

Kod takvog stanja, kada je tužilac na svoje račune primio sredstva, a koji računi nisu vezani za registrovane djelatnosti, takav dohodak je pravilno svrstan u „ostali dohodak“ propisan odredbom člana 52. stav 9. Zakona o porezu na dohodak i oporezovan prema odredbi člana 59. stav 1. tačka 5. istog zakona.

Takođe, u takvoj situaciji, nije od uticaja dalje raspolaganje tim sredstvima, odnosno da li su i kome ista proslijeđena, jer su ispunjeni svi uslovi da se tužilac, koji nije prijavio poresku obavezu, niti je registrovan za takvu djelatnost, obaveže da na primljena sredstva, koja nisu oporezovana prema drugim odredbama pomenutog zakona, plati porez na ostvareni dohodak.

Bez osnova tužilac ukazuje i da nije utvrđeno da li se radi o porezu na „lična primanja“ ili porezu na „ostali dohodak“, jer je nesporno da se radi o dohotku koji ne potiče iz radnog odnosa, pa time i nije moguće predmetni dohodak svrstati u „lična primanja“, bez obzira što je tako omaškom navedeno u dispozitivu prvostepenog rješenja.

Slijedom navedenog, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi nezakovitosti predviđeni odredbom člana 35. stav 2. ZUS, iz kojeg razloga se zahtjev tužioca odbija na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Maja Savić

Predsjednik vijeća
Svjetlana Knežević

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić